

Имя: Мишель Струж

Уровень: Мост

Нина Дашевская

Королевская корова

(адаптировано)

Один мальчик пришёл к своей маме и сказал:

– Нарисуй мне корову. Пожалуйста!

А мама этого мальчика была не простая мама. Она была королева! Ну и мальчик, соответственно, тоже – принц.

«Эх, – подумала королева, – казалось, всё могу. Фейерверк на три дня – легко! Да что там фейерверк, вот шевельну пальцем – и пожалуйста, война! Или, скажем, захочу – и выстроят на пустом, совершенно гладком месте дворец. Даже с водопроводом!.. А вот корову – не могу. Нет у меня такого таланта! Может, придворного живописца вызвать?»

Королева посмотрела на сына, поправила ему сбившийся кружевной воротник. Заглянула в строгие серые глаза будущего короля.

И поняла: придется рисовать. Самой!

Королева вздохнула и достала пачку розовой бумаги с королевским вензелем. Потом обмакнула золотое перо в золотые чернила и нацарапала нечто, больше всего напоминающее чемодан. Потом к чемодану добавились ножки-палочки и хвост метёлкой.

Теперь нужно было приниматься за лицо. Вы хорошо себе представляете коровье лицо? А королева вообще его не представляла. Никак! Но она мужественно стряхнула с пера лишние

чернила и принялась за лицо, как умела: точка, точка, запятая... И уши, уши не забыть! И рога – корова всё-таки...

Чемодан с человеческим лицом радостно помахивал своей метёлкой и жевал ромашку. И улыбался. Да ещё как улыбался – до ушей!

Королева смущённо пожала плечом и показала мальчику своё творение. И суровый взгляд наследника вдруг посветлел:

– Мама, мамочка! Какая чудная корова! Я хотел именно такую... Чтобы улыбалась – вот так!

И юный принц от восторга запрыгал на одной ножке, а потом даже крутанулся на каблуке вокруг самого себя – ведь он был единственным, кому дозволялось поворачиваться к королеве спиной!

Королева смотрела на него и думала: «Вот он, мой мальчик. Будущий король – справедливый и великодушный!» – Тут она посмотрела ещё раз на свой рисунок и поправилась: - «Нет, просто великодушный... Вырастет – отменит королевские налоги, смертную казнь, распустит армию... Развалит всё королевство, к чёртовой бабушке! Нет, надо быть с ним поостроже...»

И она поцеловала мальчика в маленький вспотевший веснушчатый нос.

הפרה המלכותית

ילד אחד בא אל אמו ואמר:

- תציירי לי פרה. בבקשה!

אבל אמו של הילד ההוא היתה לא סתם אמא, היא היתה מלכה! ולשם כך גם הילד-נסיך.

"אוח, - חשבה המלכה, - נראה היה, שאני יכולה הכל. זיקוקים לשלושה ימים - בקלות! מה כבר יש בזיקוקים, רק יזיז אצבע-ובבקשה, מלחמה! או, נומר ארצה - ויבנו במקום ריק, וחלק לחלוטין ארמון. ואפילו עם צינורות מים!.. אבל פרה - אני לא יכולה. אין לי כישרון כזה! אולי לקרוא לצייר חצר?" המלכה הסתכלה על בנה, סדרה לו את צווארון התחרה. הציצה בתוך העיניים האפורות והרציניות של המלך העתידי.

והבינה: אצטרך לצייר. לבד!

המלכה נאנחה והוציאה חבילה של ניירות ורודים עם מונגרמה. ואז היא טבלה את הנוצה הזהובה בדיו הזהב ושרטטה משהו, שיותר מכל היה דומה למזוודה. ואחר כך למזוודה נוספו רגליים - מקלות זנב מטאטא.

עכשיו היה צריך לעסוק בפנים. אתם מדמיינים טוב פנים של פרה? המלכה בכלל לא דמיינה אותו. בשום אופן! אבל היא נהרה באומץ את הדיו העודף ועסקה בפנים, כפי שידעה: נקודה, נקודה, פסיק... אוזניים! וקרניים - בכל זאת - פרה...

המזוודה עם הפנים האנושיות נופפה בשמחה עם המטאטא שלה ולעסה קמומיל. וחייכה. כן ועוד איך חייכה - עד האוזניים!

המלכה משכה בכתפיה בנבוכה והראתה לילד את יצירתה. והמבט הקשוח של המלך היורש לפתע התבהר:

- אמא, אמוש! איזה פרה נפלאה! אני רציתי בדיוק כזאת... שתחייך - כך! והנסיך הצעיר מרוב התלהבות קפץ על רגל אחת ואחר כך אפילו הסתובב במהירות על העקב מסביב עצמו - הרי הוא היה היחיד, שיכל להסתובב עם הגב למלכה!

המלכה הסתכלה עליו וחשבה לעצמה: "הנה הוא, הילד שלי. מלך עתידי - הוגן ונדיב!" - ואז היא הביטה שוב על הציור שלה ותקנה את עצמה: "לא פשוט נדיב... - יבטל את המיסים המלכותיים, את עונש המוות, ישחרר את הצבא... יהרוס את כל הממלכה, לעזאזל! לא, אני צריך להיות איתו יותר קשוחה..."

והיא נישקה את הילד באף הקטן, המנומש והמזיע שלו.